

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Co/285/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7112218570
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Slovinská
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2018:7112218570.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Slovinskej a sudcov JUDr. Ľuboša Kunaya a JUDr. Aleny Mikovej v spore žalobcu E. M., nar. XX.X.XXXX, bývajúceho v O., H. X, zastúpeného JUDr. Mikulášom Buzgóom, advokátom so sídlom v Košiciach, Štúrova 20, proti žalovaným 1. X. P., nar. XX.X.XXXX, bývajúcej v O.G., W. XX, zastúpenej JUDr. Jánom Kicom, advokátom, so sídlom v Košiciach, Alžbetina 15, 2. C. P., nar. XX.X.XXXX, bývajúcemu v O., W. XX, o vypratanie bytu a o vzájomnom návrhu žalovanej na určenie povinnosti zabezpečiť im náhradný byt, o odvolaní žalovanej v 1.rade proti rozsudku Okresného súdu Košice I č.k. 19C/177/2012-284 zo dňa 20.6.2018 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok v napadnutom I., II. a IV. výroku.
Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

1. Okresný súd Košice I ako súd prvej inštancie rozsudkom č.k. 19C/177/2012-284 zo dňa 20.6.2018:
I. zaviazal žalovanú v 1.rade spolu s členmi jej domácnosti povinnosťou vypratať byt č. XX v Košiciach, nachádzajúci sa na Baštovanskej ulici č. XXX/XX, v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku,
II. vzájomný návrh žalovanej v 1. rade zamietol,
III. konanie voči žalovanému v 2. rade v celom rozsahu zastavil,
IV. rozhodol, že žalobca má voči žalovanej v 1. rade právo na náhradu trov konania súdu prvej inštancie v celom rozsahu,
V. žalobcovi vo vzťahu k žalovanému v 2. rade náhradu trov konania súdu prvej inštancie nepriznal.
VI. žalovanej v 1. rade vo vzťahu k žalobcovi priznal právo na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu a
VII. žalovanému v 2. rade vo vzťahu k žalobcovi priznal právo na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa svojou žalobou zo dňa 19.7.2012 domáhal voči žalovaným 1. X. P., X. C. P. Y. X. B. F. vypratania bytu č. XX na W. ulici v Košiciach, zapísaného na LV č. XXXXX Správou katastra v Košiciach, lebo je výlučným vlastníkom tohto bytu na základe kúpnej zmluvy uzatvorenej so Stavebným bytovým družstvom III v Košiciach, ktorej vklad bol povolený 22.6.2011, pričom pred kúpou tohto bytu bol nájomcom a užívateľom bytu. V čase nájomného vzťahu k bytovému družstvu so žalovanou a členmi jej domácnosti nemal uzatvorený žiaden nájomný vzťah, ktorý by oprávňoval žalovanú a členov jej domácnosti byt užívať. Ani po nadobudnutí vlastníckeho práva k predmetnému bytu medzi ním a žalovanou, prípadne členmi jej domácnosti, nevznikol nájom upravený písomne ani konkludentne a predmetný byt žalovaná s ďalšími osobami užíva bez právneho dôvodu. Po nadobudnutí vlastníckeho práva vyzval žalovanú na vystažovanie z bytu a súčasne sa dozvedel, že v uvedenom byte žije tiež manželka syna žalovaného B. F., ktorý sa medzičasom oženil, pričom nikto k takémuto postupu nežiadal o jeho súhlas. Žalovaní žiadali v celom

rozsahu žalobu zamietnuť. V priebehu konania vzniesli vzájomný návrh, v ktorom žiadali povinnosť vypratania bytu podmieniť povinnosťou žalobcu zabezpečiť im náhradný byt. Žalovaná v 1.rade uviedla, že začala v predmetnom byte bývať spolu so žalobcom a tiež so svojim synom, potom, čo jej otec U. F. dal žalobcovi peniaze na zaplataenie členského vkladu, nadobudla presvedčenie o tom, že sa stáva členkou bytového družstva a že jej otcom takto poskytnuté peniaze boli určené na vyplatenie práve členského podielu pre nich oboch. Keď sa žalobca z predmetného bytu odsťahoval, podľa nej sa ústne dohodli, že v predmetnom byte zostane bývať v presvedčení, že je tiež členkou družstva a bola oprávnená predmetný byt užívať, preto mala aj prihlásený trvalý pobyt na predmetnej adrese, prihlásila sa vo vzťahu k tomuto bytu na odber elektriny, plynu a uhrádzala družstvu v súvislosti s užívaním bytu všetky platby. Medzičasom sa vydala za žalovaného v 2.rade, ktorý začal v predmetnom byte bývať spolu s ňou i s jej synom a až niekedy v roku 2010 zistila, že nie je členkou družstva. Žalobca nepoprel, že otec žalovanej U. F. mu poskytol v súvislosti s predmetným bytom peňažnú čiastku vo výške spolu 22.000,-Sk. Žalovaný v 2.rade uviedol, že so žalovanou sa oženil v roku 1992, začal s ňou bývať v predmetnom byte a okolnosti ohľadne bytu sa dozvedel práve od nej. Bol presvedčený, že žalobca ich vodil za nos, pretože v súvislosti s dlžobami na byte im bolo zo strany žalobcu sľubované, že na nich prevedie členské práva a povinnosti k tomuto bytu, k čomu nedošlo. Nevedel však o žiadnom jednaní medzi nimi a žalobcom, o tom v akej výške majú platiť nájom, akým spôsobom a potvrdil, že o ničom takom nejednali. Žalovaný v 3.rade uviedol, že žalovaná v 1.rade je jeho matka, žalovaný v 2.rade jeho otčím. Tvrdil, že žalobca ich uviedol od začiatku do omylu, predtým ešte jeho matku a že neustále sa snažili dohodnúť so žalobcom v súvislosti s predmetným bytom, avšak k dohode nedošlo, pretože žalobca svoje sľuby nesplnil.

3.V priebehu konania bol vznesený vzájomný návrh, ktorým sa žalovaní voči žalobcovi domáhali zaplataenia bezdôvodného obohatenia vo výške 20.000 €, spočívajúcom vo výške zhodnotenia bytu účelne vynaloženými investíciami s príslušenstvom a zaplataenia hodnoty členských práv a povinností vo výške 130,127 € s príslušenstvom, ako aj určenia povinnosti zabezpečiť pre žalovaných náhradný byt. Na pojednávaní konanom dňa 28.2.2014 súd prvej inštancie vzájomný návrh žalovaný v časti o zaplataenie sumy 20.000 € s príslušenstvom a sumy 130,27 € s príslušenstvom vylúčil na samostatné konanie.

4. Súd prvej inštancie rozhodol rozsudkom zo dňa 24.10.2014 tak, že zaviazal žalovaných predmetný byt vypratať a protinávrh žalovaných na určenie povinnosti zabezpečiť im náhradný byt zo strany žalobcu zamietol, rozhodol aj o trovách konania. Predmetný rozsudok bol v celom rozsahu zrušený uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 14.9.2016 sp.zn. 2Co/104/2015. Z odôvodnenia zrušujúceho uznesenia vyplynulo, že súd prvej inštancie správne posúdil spornú skutočnosť, t.j., že medzi žalobcom a žalovanými nevznikol nájomný vzťah predmetného bytu, že byt užívali len na základe súhlasu žalobcu ako nájomníka a že po získaní bytu do vlastníctva taktiež nevznikol žalovaným k tomuto nájomný pomer, pretože nebol preukázaný v konaní žiaden spôsob vzniku takéhoto vzťahu. Odvolací súd však poukázal na to, že z úspešného preukázania vlastníctva žalobcu k predmetnému bytu ešte nevyplýva, že jeho nárok na požadovanú ochranu je opodstatnený. Žalovaní totiž môžu mať právo na užívanie veci, ktoré prevažuje nad vlastníckym právom žalobcu a spôsobí, že žaloba nemusí mať úspech. Poukázal na to, že minimálne žalovaná v 1. rade nebývala v predmetnom byte (aj so žalovaným v 3. rade) svojvoľne, ale za súhlasu žalobcu, preto evidentne bola aspoň konkludentná dohoda o užívaní bytu medzi sporovými stranami, čo sa javí veľmi pravdepodobné a nemožno prihladiť ani to, že hodnota členského podielu žalobcu bola zaplataená z peňažných prostriedkov žalovanej v 1. rade, ktoré jej poskytol otec. Poukázal aj na ust. § 3 Občianskeho zákonníka (Obč. zák.) vzhľadom na všetky okolnosti prípadu s tým, aby súd prvej inštancie posúdil, či by vypratanie bytu bez akejkoľvek úvahy o možnom poskytnutí bytovej náhrady žalovaným bolo neprímerane tvrdé. Uložil súdu prvej inštancie doplnenie dokazovania ohľadne skutočného pobytu žalovaného v 3. rade (pretože sa javil sporným) a následne posúdiť jeho pasívnu vecnú legitímáciu v spore, opätovne vykonať dokazovanie a posúdiť dohodu sporových strán ohľadne začiatku užívania bytu, jeho priebehu a opätovne vo veci rozhodnúť.

5. Po zrušení prvého rozsudku súdu prvej inštancie súd prvej inštancie opätovne vykonal dokazovanie, zistil, že žalovaný v 3. rade B. F. predmetný byt neužíva a žalobca zobral voči nemu žalobu späť, na základe čoho súd uznesením zo dňa 18.7.2017 voči tomuto žalovanému konanie zastavil. Ako žalovaní v konaní vystupovali následne len X. P. a C. P..

6. V priebehu konania žalovaný v 2. rade uviedol, že predmetný byt už neužíva (na pojednávaní dňa 11.5.2018), lebo od 19.1.2016 bol vzatý do vyšetrovacej väzby, na základe čoho predmetný byt prestal

užívať aj v súvislosti s tým, že vo vzťahu k nemu bol vydaný zákaz priblížiť sa k žalovanej v 1. rade, preto sa z toho bytu vysťahoval a nemá v ňom ani žiadne osobné veci. Súčasne uviedol, že netrvá na vzájomnom návrhu vo vzťahu k žalobcovi. Vzhľadom na túto zmenu zástupca žalobcu na pojednávaní dňa 11.5.2018 aj voči tomuto žalovanému v 2. rade po predchádzajúcom súhlase zobral žalobu späť, a preto výrokom III. súd prvej inštancie voči tomuto žalovanému konanie zastavil.

7. Medzi stranami sporu v konečnom dôsledku nebola sporným otázka užívacieho stavu predmetného bytu, pokiaľ ide o žalovanú v 1. rade.

8. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 126 ods. 1, podľa § 34, § 35 ods. 1, § 685 ods. 1, 2, § 686 ods. 1, § 700 ods. 3, § 712a ods. 1 až 9 Obč. zák., § 711 ods. 1 písm. c/, písm. d/, § 705 ods. 1, 2 Obč. zák., ale aj v súlade s § 3 ods. 1 Obč. zák. a napokon dospel k záveru, že žaloba žalobcu voči žalovanej v 1. rade je dôvodná. Predmetom sporu ostal nárok žalobcu na vypratanie bytu v žalobe identifikovaného a vzájomný návrh žalovanej o povinnosti žalobcu zabezpečiť náhradný byt. Súd zistil skutkový stav, podľa ktorého žalobca ešte v roku 1986 nadobudol k predmetnému bytu pôvodne družstevnému právo osobného užívania a súčasne v tej dobe začala v predmetnom byte spolu so žalobcom bývať aj žalovaná v 1. rade so svojím synom, pôvodne žalovaným v 3. rade B. F.. Medzi žalobcom a žalovanou sa vytvoril partnerský vzťah, ktorý trval asi 6 mesiacov a po uplynutí ktorého sa žalobca z bytu odsťahoval k novej priateľke a žalovanej spolu s dieťaťom dovolil v byte naďalej bývať. K 1.1.1992 sa právo osobného užívania k bytu žalobcu pretransformovalo zo zákona na právo nájmu. Žalovaná v 1. rade ešte pri svojej výpovedi na pojednávaní dňa 22.1.2013 potvrdila predchádzajúcu výpoveď žalobcu, že ešte v roku 1986 začali spolu bývať aj s jej synom, avšak nebola nahlásiť na bytovom družstve ukončenie družobného vzťahu so žalobcom (ktorý bol uvedený v zápisnici o dohode o odovzdaní a prevzatí bytu) po tom, čo žalobca z bytu odišiel. Až v priebehu konania žalovaná v 1. rade na pojednávaní dňa 5.5.2017 začala tvrdiť, že žalobca v predmetnom byte nikdy nebýval, že nebýval ani s ňou, ani s jej synom a že jej vzťah k žalobcovi nikdy nebol intímneho charakteru. V skutkovom tvrdení preto súd túto zmenu považoval vo vzťahu k žalovanej v 1. rade len za účelovú a neprihliadal na ňu s poukazom na ust. § 186 ods. 2 CSP. Uzavrel, že išlo o byt, ku ktorému už trval platný nájomný vzťah (predtým v zmysle platnej právnej úpravy vzťah užívací) svedčiaci žalobcovi, preto žalovanej v 1. rade ani inej osobe nemohol vzniknúť ďalší nájom k bytu, a to ani konkludentne. Je nepochybné, že nevznikol ani spoločný nájom, pretože so žalobcom žalovaná v 1. rade nikdy manželstvo neuzavrela. Žalovanej nemohlo vzniknúť ani právo bývania, ktorý inštitút pozná Občiansky zákonník v súvislosti s ust. § 712c, žalovanej v 1. rade a žalovanému v 3. rade vzniklo v období 6 mesiacov, po ktorú dobu tvorili so žalobcom spoločnú domácnosť, právo užívať predmetný byt (v súčasnosti § 688 Obč. zák. aj keď vtedy platný Občiansky zákonník neobsahoval takéto konkrétne ustanovenie, napriek tomu z podstaty inštitútu domácnosti takéto právo nepochybné prislúchalo osobám tvoriacim domácnosť). Zánikom spoločnej domácnosti, t.j. potom, čo sa žalobca odsťahoval z bytu k svojej novej priateľke, zaniklo žalovanej i jej synovi právo byt užívať a možno konštatovať, že žalovaná zostala v predmetnom byte bývať iba na základe toho, že tak žalobca, ako aj družstvo ako vtedajší vlastníak, nepodnikli voči nej a voči členom jej rodiny žiadne právne kroky na vypratanie bytu. Znamená to, že žalovaná v 1. rade a jej syn žalovaný v 3. rade a neskôr aj žalovaný v 2. rade užívali predmetný byt bez právneho titulu.

9. O vzniku nájomného vzťahu by teda bolo možné uvažovať iba v súvislosti s tým, že žalobca sa stal vlastníkom predmetného bytu s právnymi účinkami vkladu od 26.5.2011. Vykonaným dokazovaním však nebol preukázaný vznik nájomného vzťahu medzi stranami sporu, či už na základe písomnej zmluvy alebo na základe ústne dojedanej nájomnej zmluvy. Súd prvej inštancie poukázal na to, že neexistenciu takejto zmluvy odobril tiež odvolací súd v bode 12. a 13. odôvodnenia svojho zrušujúceho uznesenia (vyššie uvedené). Poukázal na to, že z judikatúry slovenských súdov vyplýva, že pre vznik nájomného vzťahu konkludentným spôsobom sa vyžaduje konkludentný prejav vôle smerujúci k uzavretiu nájomnej zmluvy k bytu tak zo strany prenajímateľa ako aj zo strany nájomcu, pričom iba zo samotnej nečinnosti alebo mlčania alebo iba faktického užívania bytu, či platenia úhrady za toto užívanie nemožno bez ďalšieho vyvodit' záver o uzatvorení nájomnej zmluvy konkludentným spôsobom (rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 24.2.2010 sp.zn. 5Cdo/213/2018, ale aj zo dňa 31.1.2018 sp.zn. 5Cdo/266/2007). Následne súd prvej inštancie podrobne uviedol svoje zhodnotenie otázky prípadného vzniku nájomnej zmluvy konkludentným spôsobom. Uzavrel, že ani jedna zo strán sporu ani žalovaná v 1. rade, žalovaný v 2. rade ani pôvodne žalovaný B. F. netvrdili a neuviedli žiadnu takú konkrétnu okolnosť, ktorá by zdôvodňovala záver, že došlo k uzavretiu nájomného vzťahu so žalobcom konkludentným spôsobom. Takýmto dôkazom nie je ani predložený listinný doklad žalovanou a to plnomocenstvo z

23.4.2012, pretože toto splnomocnenie je len dokladom v súvislosti so získavaním informácií o platbách, prípadne nedoplatkoch na predmetnom byte. Taktiež z dokazovania vyplynulo, že žalovaná v roku 2014 opakovane požiadala bytové družstvo o pridelenie členstva v SBD Košice III. s odôvodnením, že predmetný byt užíva aj so svojou rodinou od 1986 a tiež že potrebuje do budúcnosti vyriešiť svoju bytovú situáciu, preto vedela, že vo vzťahu k predmetnému bytu nesvedčí právo nájmu. Žalovaná odvodzovala svoje právo k predmetnému bytu okolnosťou spadajúcou ešte do roku 1986, kedy jej otec pod sľubom žalobcu predať byt žalovanej, pričom v tom čase možno hovoriť iba o prevode členských práv a povinností k tomuto bytu, požičal žalobcovi na vyplatenie členského podielu 22.000,- Kčs, vrátenie ktorej pôžičky bolo predmetom súdneho konania sp.zn. 19C/101/2014 tak ako to bolo súdu známe z úradnej činnosti. Rozsudkom Okresného súdu Košice I zo dňa 22.5.2015 v tomto konaní v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo dňa 31.3.2017 sp.zn. 6Co/407/2015, ktorý nadobudol právoplatnosť 17.3.2017 bolo bo veci rozhodnuté a vyplynulo z neho, že peňažné prostriedky neposkytla žalobcovi žalovaná v 1.rade, ale jej otec U. F. a išlo o pôžičku. Titul, z ktorého žalovaného odvodzuje svoje právo k predmetnému bytu a to odovzdanie 22.000,- Kčs od U. F. je nezlučiteľný so založením nájomného vzťahu na jej strane konkludentným spôsobom. Na strane žalovanej nikdy nebola prejavovaná vôľa založiť so žalobcom nájomný pomer a to ani konkludentne, jej vôľa vždy smerovala k tomu, aby žalobca na ňu previedol členské práva a povinnosti, t.j. pre ktorý prípad by vznikol nájomný pomer medzi ňou a bytovým družstvom a neskôr aby žalobca na ňu previedol svoje vlastnícke právo. Na strane žalobcu absentuje vôľa založiť nájomný pomer so žalovanou a ani prípadná skutočnosť, že sľuboval žalovanej, že na ňu prevedie členské práva a povinnosti k bytu neskôr, alebo že na ňu prevedie vlastnícke právo k bytu po tom, čo sa stal jeho vlastníkom, neodôvodňujú záver o konkludentnom založení nájomného vzťahu medzi žalobcom a žalovanou v 1.rade. Preto žalovaná v 1.rade užíva predmetný byt, ktorý vlastnícky patrí žalobcovi bez právneho dôvodu a z toho dôvodu je povinná ho aj vypratať.

10. Súd prvej inštancie sa zaoberal v ďalšom aj odôvodnenosťou vzájomného návrhu žalovanej a to vo vzťahu k povinnosti žalobcu zabezpečiť jej bytovú náhradu. Aj keď užívanie predmetného bytu žalovaného bez právneho dôvodu zo zákona neposkytuje žalovanej právo na bytovú náhradu a to v žiadnej podobe (ust. § 712a Obč. zák. a contrario) súd sa zaoberal, či prípadné neposkytnutie bytovej náhrady by nebolo v rozpore s ust. § 3 Obč. zák. V prejednávanej prípadne bolo potrebné posúdiť vzťah primeranosti medzi poskytnutím ochrany vlastníkovi, pričom právo vlastníť majetok je zaručené v čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky na jednej strane a záujmom a ochranou vypratávaného subjektu, ktorý do vlastníckeho práva zasahuje (právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromia a rodinného života, ktoré tiež zahŕňa právo na obydlie v zmysle čl. 19 ods.2 Ústavy SR) na strane druhej. V kontexte uvedeného právne uzavrel, že pokiaľ vypratávanému subjektu svedčí vlastnícke prípadne spoluvlastnícke právo inej nehnuteľnosti, zabezpečujúcej výkon práva na obydlie, povinnosť vypratať byt zasahujúcim subjektom do vlastníckeho práva iného bez právneho dôvodu, bez stanovenej povinnosti zabezpečiť bytovú náhradu nie je v rozpore s dobrými mravmi. V konaní bolo nespornou skutočnosťou, že žalovaná v 1.rade je bezpodielovou spoluvlastníčkou rodinného domu súp. č. XX na parc. č. 195 v Š. W. zapísaného na LV č. XX kat. úz. Š. W.. Žalovaná sa síce bránila a tvrdila, že dom nie je užívateľný celoročne, pričom žalobca jej uvedené skutkové tvrdenia rozporoval. K tejto skutočnosti žalovaná nenavrhol vykonať žiaden dôkaz a súd prvej inštancie upriamil pozornosť na to, že súd sa prvýkrát dozvedel o existencii bezpodielového spoluvlastníctva žalovaných v 1. a 2.rade k rodinnému domu v Š. W. až na pojednávaní dňa 24.2.2017, hoci ide o nadobudnutie vlastníckeho práva ešte z roku 2007, ktorú okolnosť a zdokladoval zástupca žalobcu. B. F. (pôvodne žalovaný v 3.rade) býval určitú dobu v predmetnom rodinnom dome v Š. W. a na otázku danú žalovanej v 1.rade na pojednávaní dňa 20.6.2018 ako dlho v predmetnom dome B. F. býval, táto uviedla, že možno rok a potom odišiel. Potom sa zase vrátil s tým, že ako dlho tam následne býval, o tom nemá vedomosti. Z uvedeného vyplýva, že predmetný rodinný dom v Š. W. (ktorý B. F. užíval jeden rok a následne aj bližšie nezistenú dobu) je obývatelný a je ťažko uveriť tvrdeniu žalovanej, že nie je celoročne užívania schopný. Len samotná skutočnosť, že B. F. z predmetného domu v Š. W. šiel bývať do E., nie je dôkazom, že technický stav domu neumožňuje jeho celoročné užívanie. Napokon, B. F. sa stal vlastníkom rodinného domu v E. v roku 2016, takže je pochopiteľné, že išiel bývať do vlastného. Ako protirečivá sa javila súdu aj argumentácia zástupcu žalovanej vyjadrená na pojednávaní 20.6.2018, ktorou mienil preukázať, že technický stav predmetného rodinného domu neumožňuje jeho celoročné užívanie, lebo žalovaný v 2.rade nešiel bývať do tohto domu, ale do podnájmu do Obišoviec, pričom v Š. W. mohol kľudne bývať. Pokiaľ žalovaná - ako uviedla - chodí do domu vždy, pokiaľ má voľný čas a súčasne žalovaný v 2.rade má od 3.5.2016 súdny zákaz priblížiť sa ku žalovanej na vzdialenosť menšiu ako 5m, je iba logické, že žalovaný v 2.rade z toho dôvodu nemôže bývať v predmetnom dome. Práve existencia bezpodielového spoluvlastníctva

žalovanej v 1.rade k rodinnému domu v Š. W. predstavuje takú okolnosť, pre ktorú povinnosť žalovanej vypratať predmetný byt bez povinnosti žalobcu zabezpečiť jej bytovú náhradu nie je v rozpore s dobrými mravmi podľa § 3 Obč. zák. a na základe uvedeného bol vzájomný návrh žalovanej zamietnutý.

11. Výrok o náhrade trov konania, pokiaľ ide o žalobcu a žalovanú v 1.rade oprel súd ust. § 255 ods.1 CSP v spojení s § 262 ods.1, 2 CSP. Keďže žalobca mal v konaní plný úspech vo vzťahu k tejto žalovanej, žalovaná je povinná nahradiť mu trovy konania v plnom rozsahu. Následne odôvodnil aj výrok o náhrade trov konania vo vzťahu žalobcu a žalovaného v 2.rade.

12. V zákonnej lehote proti I., II. a IV. výroku rozsudku podala žalovaná v 1.rade odvolanie z dôvodov uvedených v § 365 ods.1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP. Uviedla, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie sa javí ako nepredvídateľne zmätočné a odôvodnenie nie je presvedčivé. Žalobný petit v znení „odporkyňa s členmi jej domácnosti“, ktorými sú manžel, dieťa a B. F. je pojem abstraktný, lebo sa hovorí o kolektívnej povinnosti, pričom žalovaný v 2. a 3.rade už byt neužívajú a voči ním bolo konanie právoplatne zastavené. Podľa nej v konaní, ktoré predchádzalo rozhodnutiu nebola zachovaná rovnosť strán a v prospech žalobcu bol porušený princíp právnej istoty. Po zrušení v poradí prvého rozsudku a vrátení veci odvolacím súdom, súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 24.2.2017 sa vyslovil vo vzťahu k právnenému zástupcovi žalovanej, že podrazák. Odôvodnil to tým, že žalovaný v 3. rade B. F. v byte nebýva a že sa to dozvedel súd až z obsahu jeho odvolania proti prvému rozsudku súdu prvej inštancie. Následne sa pojednávanie nieslo v duchu urazenej ješitnosti a osvojeného názoru súdu prvej inštancie, že právny zástupca žalovanej v 1. rade je podrazák. Súd prvej inštancie sa pred vrátením veci ani po vrátení na ďalšie konanie nezaoberal návrhom na výsluch U.. P. W. o okolnostiach, za ktorých bola uzavretá dohoda o odovzdaní a predmetné odovzdanie a prevzatie predmetného bytu medzi žalobcom a SBD III. v Košiciach, súd nevyhodnotil, či byt bol odovzdaný aj jej alebo nie a nezaoberal sa ani požiadavkou žalovaných, aby ako predbežnú otázku posúdil súlad so stanovami bytového družstva spôsob nadobudnutia členských práv a povinností žalobcu a následného odovzdania družstevného bytu žalobcovi. Bolo jednoznačne preukázané, že žalobca pred družstvom zamlčal dôležité údaje o osobnom stave, zatajil, že už má pridelený byt od vtedajšieho jeho zamestnávateľa a nebol ženatý, ktoré boli rozhodujúce pre pridelenie družstevnému bytu do užívania. Prevod vlastníckeho práva k predmetnému bytu žalobcovi tiež nebol v súlade so zákonom č. 182/93 Zb. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, čo namietala v konaní, avšak neúspešne. Nadobudla pocit, že súd nadržíava žalobcovi, čo dokazuje aj to, že na pojednávaní dňa 24.2.2017 vyzval právneho zástupcu žalobcu, aby v lehote 15 dní podal dispozičný návrh v predmetnom konaní. Následne tento súd vyhovel a 25.4.2017 voči žalovanému v 3. rade vzal žalobu späť. Taktiež namietala, že na pri výsluchu dňa 8.6.2018 neumožnil jej súd spontánnu výpoveď, na druhej strane súd prijal krátkou cestou od žalobcu potvrdenie policajného zboru zo dňa 16.8.2017, že žalobca v čase 2.3.1987 do 16.3.1988 býval v O. na W. XX, teda v byte, ktorý je predmetom sporu. Táto listina je pritom v rozpore s potvrdením starostu Mestskej časti Košice - Dargovských hrdinov zo dňa 6.2.2013, v ktorom je uvedené, že žalobca nie je a nikdy nebol vedený v evidencii obyvateľov tejto mestskej časti. Ďalej toto potvrdenie je v rozpore s tvrdením žalobcu v podaní z 26.9.2013, v ktorom popiera spolužitie so žalovanou v 1. rade a družobný vzťah. Následne poukázala na uznesenie Okresnej prokuratúry Košice - okolie z 21.1.2014 sp. zn. 1Pv/617/8806-15, ktorý s predmetným bytom súvisí. Taktiež bol súdom nariadený výkon ohliadky predmetného bytu, právny zástupca žalovanej bol vypustený z tejto ohliadky, a to poukazuje na to, ako súd prvej inštancie obchádzal právneho zástupcu žalovanej v 1. rade. Zaujatie súdu sa preukázalo aj v rozhodnutí o trovách konania vo vzťahu k žalovanému v 3. rade. Priame kontakty na žalovaného v 2. a 3. rade mal aj súd prvej inštancie za cieľavedomého obchádzania spoločného právneho zástupcu. Dôkazom je stav založený na pojednávaní konanom dňa 20.9.2017, kedy si právny zástupca žalobcu vyhradil právo formulovať a predložiť súdu písomne otázky k výsluchu oboch žalovaných. Dňa 11.5.2018 súd prvej inštancie predbežne právne posúdil nárok žalobcu a v závere sudkyňa poznamenala, že „som zvedavá aké podrazy uvidím v odvolaní“. Nezávislý a nestranný súd by sa mal podobných vonkajších prejavoch antipatií zdržať. Ďalej žalovaná namietala, že otázku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v 3. rade posúdil súd nepredvídateľne, keď odignoroval návrh právneho zástupcu na zamietnutie žaloby vo vzťahu k tomuto subjektu, pričom riešil návrh zástupcu žalobcu a dal mu možnosť podať dispozičný návrh, čoho následkom bolo späťvzatie žaloby voči tomuto žalovanému. Namietala aj nesprávne posúdenie súdom prvej inštancie otázky nadobudnutia družstevného bytu, pretože sám žalobca uviedol, že boli peniaze žalovanej (22.000,- Kčs) , ktoré prevzal osobne od jej otca s tým, že asi 1.9.1986 obaja prevzali byt, že žalovanú v 1. rade prihlásil do bytu a nasťahovali sa do bytu. Žalobca pritom v tom čase žil v byte svojej družky na Rožňavskej ul. v Košiciach, a teda v byte na W. XX nikdy nebýval. Nesúhlasila tiež so záverom

súdu uvedenom v bode 58. odôvodnenia rozsudku, že nebol preukázaný vznik nájomného vzťahu medzi stranami sporu, pretože opak je pravdou. Následne tiež uviedla, že prítomnosť konkludentnej dohody o užívaní bytu medzi žalobcom a žalovanými potvrdzujú okolnosti, ktoré vyplynuli z dokazovania a ktoré v konaní vyšli najavo. Podľa jej názoru mal žalobca najprv zmeniť, alebo ukončiť dlhodobu 25 rokov zaužívaný nájomný vzťah, až potom robiť ďalšie kroky a podávať žalobu. Najprv mal hľadať možnosť dohody až potom sa domáhať svojho práva súdnou cestou. K otázke bytovej náhrady súd prvej inštancie urobil rozsiahle dokazovanie, ale jeho výsledky tendenčne vyhodnotil v neprospech žalovanej, a tak dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Naďalej trvala na tom, že rodinný dom v Šarišských Bohdanovciach, ktorého je bezpodielovou spoluvlastníčkou spolu so žalovaným v 2. rade, nie je po technickej stránke spôsobilý celoročného užívania. V súvislosti s napádanými výrokmi rozsudku, napadla aj výrok o trovách konania s tým, že žalobca sa obohatil na jej úkor o sumu 22.000,- Kčs, ktorú prevzal ešte v roku 1986 a súd nezohľadnil náklady, ktoré vynaložila na rekonštrukciu bytu. Urobil teda majetkový podvod na jej škodu a súd neskúmal pritom na okolnosti osobitného zreteľa v súvislosti s rozhodovaním o náhrade trov konania.

13. Krajský súd v Košiciach ako odvolací prejednal odvolanie žalovanej proti rozsudku ako podané včas a oprávnenou osobou bez nariadenia pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 CSP. Preskúmal napadnuté výroky rozsudku I., II., IV., aj konanie, ktoré rozsudku predchádzalo v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a 380 ods. 1,2 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 29. novembra 2018, pričom verejné vyhlásenie bolo v zmysle ust. § 219 ods. 1, 3 CSP riadne oznámené. Ostatné výroky rozsudku neboli odvolaním napadnuté a neboli ani predmetom prieskumu odvolacím súdom.

14. Odvolateľka použila odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/, h/ CSP. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP je naplnený, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Ide o taký procesný postup súdu, ktorým sa strane sporu odnímajú tie procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. Vo všeobecnosti ide o taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d/ CSP sa rozumie také porušenie procesných predpisov, ktoré mohlo mať vplyv na výrok napadnutého rozhodnutia. Ide predovšetkým o porušenie procesných práv účastníka, ktorého dôsledok sa mohol (nemusel) prejavíť vo výsledku konania formulovanom vo výroku súdneho rozhodnutia vo veci samej. Podstata odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP spočíva predovšetkým v nesprávnom postupe súdu prvého stupňa pri hodnotení výsledkov dokazovania. Dôsledkom je to, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané či vyplynuli z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP je v praxi vykladaný tak, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení súd vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil právny predpis iný, než ktorý použiť mal alebo ak síce použil správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

15. V prejednávanej veci odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutiu súdu prvej inštancie vo veci samej nemožno vytknúť, že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov účastníkov nevyplývajú alebo nevyšli za konania najavo a tiež nebolo zistené, že by na zistený skutkový stav súd prvej inštancie aplikoval nesprávne zákonné ustanovenie alebo, že by použité zákonné ustanovenie nesprávne vyložil. Súd vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, vykonané dôkazy hodnotil v súlade so zákonom a z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých založil aj svoje rozhodnutie a zo zisteného stavu vyvodil aj správny právny záver. Odvolací súd nezistil taký postup súdu, ktorý by mal za následok porušenie práva žalovanej na spravodlivý proces, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je dostatočne odôvodnený a spĺňa kritériá riadneho odôvodnenia podľa § 220 ods. 2 CSP.

16. Odvolacie námietky odvolateľov boli už v prevažnej väčšine predmetom dokazovania pred súdom prvej inštancie, ktorý sa s nimi dôsledne vysporiadal pri rozhodovaní v danej veci. Ani ďalšie skutočnosti

uvedené v odvolaní neumožňujú odvolaciemu súdu prijať iné závery a nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého výroku rozsudku, preto odvolací súd rozsudok napadnutý odvolaním ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP.

17. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Podľa ods. 2 ustanovenia ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

18. Na doplnenie a zdôraznenie vecnej správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd uvádza:

19. Postup súdu na pojednávaní dňa 24.2.2017 ohľadne poskytnutia lehoty žalobcovi na dispozitívne návrhy je v súlade s § 181 ods. 3,4, CSP a zo zápisnice o pojednávaní nevyplýva, že by bol súd poskytol poučenie nad rámec zachovania rovnosti sporových strán. Navyše, tieto námietky žalovanej neobstoja (ako neoprávnenej osoby), keďže otázka riešenia vecnej pasívnej legitímácie žalovaného B. F. sa týka tohto subjektu, proti ktorému bolo právoplatne zastavené konanie.

20. Žalovaná nevzniesla v zákonnej lehote námietku zaujatosti voči konajúcej sudkyňi, uvádza subjektívne pocity porušenia rovnosti strán pri vedení konania sudkyňou až v odvolaní, na čo odvolací súd nemôže prihliadať.

21. Súd prvej inštancie sa po zrušení v poradí prvého rozsudku v tomto konaní a po vrátení veci odvolacím súdom podrobne vypracoval so všetkými vytkávanými nedostatkami, doplnil dokazovanie a uviedol svoje úvahy, ktoré ho viedli k novému rozhodnutiu, vrátane zamietnutia vzájomného návrhu žalovanej. Všetky ostatné námietky vrátane uvádzaných trestných konaní sú pre posúdenie tohto sporu irelevantné.

22. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd napadnuté výroky súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil podľa ust. § 387 ods. 1 CSP vrátane správneho výroku o trovách konania vo vzťahu žalobcu a žalovanej v 1. rade.

23. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1,2 CSP v spojení s § 225 ods. 1 CSP. Žalovaná nebola so svojím odvolaním úspešná, úspešnému žalobcovi trovy odvolacieho konania nevznikli, preto odvolací súd stranám nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

24. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).